

ТЕНКИСТИ ПРВЕ БРИГАДЕ НА „ОРЕШЦУ”

Професионалци у ОКЛОПУ

На Аутоматизованом стрелишту „Орешац” ветровито, као што зна бити у Банату. Сумаглица и ситна, хладна фебруарска киша. Идеално, кажу сремскомитровачки тенкисти, само фали снег. У покрету три тенка М 84 са загрејаним моторима и посадама 2. тенковске чете 15. тенковског батаљона. У скученом простору тенковске куполе левокрилног, на који су тенкисти већ навикли, десетар Сретен Мишановић за нишанском справом обавља последње припреме. Изоштравање слике. У видном пољу простор у коме ће се ускоро, укључењем аутоматског програма, појавити циљеви. С десне стране задњака топа, са свог седишта командир, старији водник прве класе Дарко Скакун, кроз перископ осматра поље гађања.

Време је веома битан фактор. Свака секунда, тврде. Што пре посада уочи циљ, командир усмери нишанцију и изда команду за гађање, већа је вероватноћа преживљавања на бојишту. Тако је код тенкиста. За управљачким командама оклопне грдосије возач десетар Рајко Маричић. С нестрпљењем ишчекују сигнал и команду руковоаца гађања за покрет и отварање ватре.

– Нишанција сам на тенку већ четврту годину. Имао сам пре тога и

добар посао и солидну зараду. Обрео сам се ипак у Војсци којој су ме привукле рекламе с телевизије и из новина, изазов, и два стрица, некад прекаљени тенкисти – каже двадесет деветогодишњи десетар Мишановић, некадашњи ауто-електричар из Сремске Митровице. Потврђује и да је успео и да је задовољан док завршава ортоскопско подешавање нишанске справе, без чега нема поготка.

Међу бројним нишанцијама, на прошлогодишњем такмичењу у тенковском биатлону, на полигону „Алабино” надомак Москве, он је на такмичењима изборио место у првој тенковској посади Војске Србије.

– Тада сам у правој мери осетио шта значи бити тенкиста. И блато и прашину и тежину и брзину. И жуљеве... Што би рекли и зној и крв и сузе.

Без знања, снаге и јаке воље нема извршења задатка. А гађања су већ ушла у својеврсну професионалну рутину. Свако од нас тројице у тенку зна тачно шта и у ком тренутку и како треба да уради. Иако електроника система за управљање ватром одради много тога, ипак нишанција је тај који своди нишанску ознаку на циљ и бира моменат опаљења метка. Обучен човек је најважнији. Не погоди се увек првим рафалом, првим пројектилом. Деси се и то, али ретко.

Зелено светло на стрелишном семафору смењује црвено, упоредо, радио-везом следи и команда „крени напред”. У свега неколико програмом предвиђених минута, из покрета се гађају тренутни и покретни циљеви на даљинама од 600 до 1.200 метара, што од свих чланова посада захтева и максималну концентрацију.

За искусне тенкисте, гађања на „Орешцу” својеврстан су тренаж и ново потврђивање професионалне оспособљености, а за неколико новајлија прилика да за нишанским справама топа од 125 милиметара у пракси провере и оправдају оно што су досад научили

*Нишанџија,
десетар Срећен Мишановић*

*Искусна посада
– старији водник прве класе Дарко Скакун
и десетари Рајко Маричић и Срећен Мишановић*

Према речима командира чете капетана Нинослава Ђуђића, припремним и школским гађањима, у периоду интензивне обуке, претходиле су индивидуална обука на тренажерима и полигонима сремскомитровачке касарне „Бошко Палковљевић Пинки” и вежбе у осматрању.

За искусне тенкисте, гађања на „Орешцу” својеврстан су тренаж и ново потврђивање професионалне оспособљености, а за неколико новајлија прилика да за нишанским справама 125 милиметарског топа у пракси провере и оправдају до сада научено.

Већ у марту очекује их много озбиљнији професионални изазов, посадна бојева гађања и тактичке вежбе с бојевим гађањем тенковским водовима. ■

Будимир М. ПОПАДИЋ